

A borbély és a szegény ember

Sem itt nem volt, sem túl nem volt, hanem azért mégiscsak volt valahol ezen a világon egy szegény ember. Olyan szegény volt ez a szegény ember, hogy egyebe se volt az égvilágon egy szedett-vedett, kopott-rongyos számárnál, s az is olyan vén, zörgős csontú, hogy csak úgy lígett-lógott, s csak annyit bírt, ni, amennyit. Bevisz egyszer a városba ez a szegény ember egy számárterhe fát, amit úgy tél-túl összerakosgatott. Odavetődik egy borbélyféle ember, s kérdi:

- Hogy adod azt a számárterhe fát, te szegény ember?

A szegény ember mondja, hogy s mint. Jól van, addig alkuszna innen-túl, hogy megcsinálják a vásárt. Elszállítja a borbélyhoz s le is rakja a szegény ember a fát. Hanem akkor rászól a borbély a szegény emberre, hogy csak ízibe rakja le azt az egész számárterhét, mert ő az egészet megvette, s ki is fizette már. Eleget mondta a szegény ember, hogy ő csak a fát adta el, s nem a nyeret is, hanem a borbély istenesen erőlködött, hogy ő az egész számárterhére alkudott, hát a nyereg is az övé. A szegény embernek egyebet se volt mit tenni, mint hogy nagy búsán letette a nyeret is a számárról, s bánatosan hazament.

Aztán egyszer valahogy észbe kap a szegény ember is. Veszi maga után a szamarát, s be a városba, ott is egyenest a borbélyhoz. A szamarát megköti a kertkapuhoz, bemegy a műhelybe, s azt mondja a borbélynak:

- Mennyiért beretválna meg az úr engemet meg a társamat?

Mondja a borbély, hogy mennyiért. A szegény ember nagy szaporán kifizeti, s avval ki egy miccentés alatt, vezetékre veszi a szamarát, s be vele a borbélyhoz, hogy hát itt a társa, beretválja meg. Eleget mondta a borbély, hogy ő aztán egyet se, mert ő nem szokott szamarakat borotválni. Hanem a szegény ember követelte úristenesen, hogy ha megvette még a salláriumot is, csak tessék, de még úgy, hogy hiba ne essék, mert ha nem, ő viszi tanácsra a dolgot. Mikor a borbély látta, hogy biz ennek a fele se tréfa, nem restellte könyörgésre fogni a dolgot, hogy így meg úgy, visszaadja a pénzt, de még rá is fizet. Azt mondja akkor a szegény ember.

- Jól van hát, no! Adja vissza a pénzt s a múltkor elvett nyeret is, s én akkor visszalépek a követeléstől, de másképp soha, tudja meg az Isten is!

Persze hogy örömmel tette meg a borbély mind a kettőt, adott vissza pénzt, mindent, csak hogy vigye onnan a szamarát, s haladjon tőle.

Így kapta vissza a nyeret a szegény ember. Ha a borbély a pénzt nem adta volna vissza, s a szegény ember a borbélyt tanács elé vitte volna, az én mesém is tovább tartott volna.